

סקידי משרד הפנים בירושלים או תל-אביב — המקום נשמר בסוד — יוסתעו מאוד באחד הימים הקרובים, כאשר ית-בקשו בוקר אחד, עליידי קבוצת צעירים נושאי סיסמאות ושלטים — לפנות את כסאותיהם ומשרדיהם.

תופסי המשרדים לא יהיו פנתרים או עולים. תהיה זו קבוצת צעירים, רובם סטודנטים ומרצים באוניברסיטאות, אשר יתבעו מפקידי משרד הפנים לרשום זוגות לנישואים, לגרושין, ושאר פעולות הדין החיות, שכיום ממלאים אותן בתי הדין הרבניים, כנהוג בכל דמוקרטיה חילונית. לא רוצים רבנית. הקבוצה המת-כוננת לבצע את הפלישה קוראת לעצמה הישראלים החופשיים. היא החלה בפעולתה ביוזמתם של מיכאל מנר (36), מי ששימש כיו"ר הליגה למניעת כפייה דתית בתל-אביב, יגאל בן-נון, אחד מראשי הפנתרים בתל-אביב. (לא זהה עם הפנתרים הש-חורים, שהינם אירגון אחר). הפסיכולוג טובי שחר, והמרצה ד"ר עדנה קריגר.

הפעולה הראשונה של הישראלים החופשי-שיים היתה פירסום מודעה גדולה בעיתון-נות, תחת הכותרת: "אין לנו צורך ב-רבנות ראשית". במודעה, קראו היוזמים להפיכת מוסד הרבנות למוסד וולונטרי בלבד, ולפרקו מסמכויותיו, להעביר את ביצוע סדרי האישות למוסדות המדינה. את תפקידי החקיקה לכנסת, את הרישומים השונים למשרד הפנים, ואת השיפוט ל-בתי המשפט.

רק בכוח. ולמה הפלישה אם כן? מס-ביר מנר, מו"ל במקצועו וכיום סטודנט להיסטוריה של עם ישראל, המכין כרגע מחקר על "ההשפעות המיתולוגיות מה-

„פנתרים“ צעירים

כתבו מחזה

על חייהם

ובעיותיהם -

ויציגו אותו

בעצמם



הפנתרים כחזרה
ממאורות אפלות, לבמה זוהרת

אוכלי החצץ

נגד

אוכלי השמנת

יאוש. מעדיף לא לעבוד כלל, עד שנעצר. לאחר השיחרור, מחליט אלברט לשנות כיוון, מתקשר לחברת יורמים מצפון תל-אביב. הוא מגלה עד כמה הוא בודד בעולם, כאשר קורה אסון, וקיר בדירה

גם שהוא גם הבמאי של ההצגה שלנו. גם השלמתי את הבגרות. אבל בבית בטבריה. איפה שגדלתי, המצב בדיוק כמו פה ביפו: הורי חיים בחירבה, והתפרנסו תשע משפחות על משכורת אחת. שחקן אחר הוא דויד אלקובי. היה בלהקה צבאית, סולק ממנה. כיום איננו עובד, מבלה את רוב זמנו באולמות הבילי-יארד. "רוצה להמשיך ללמוד משחק, אבל אין לי אפשרות." הוא אומר. במחזה, הוא מגלם ארבעה תפקידים. בנוסף, חיבר גם את מילות הפיומונים, יחד עם דויד רביבו. רביבו, מלבד שותפותו בחיבור המילים, חיבר גם את כל הלחנים של הפיומונים.

היתה זו כמובן רק שאלה של זמן עד שזהו גם הבמאי של ההצגה שלנו. גם השלמתי את הבגרות. אבל בבית בטבריה. איפה שגדלתי, המצב בדיוק כמו פה ביפו: הורי חיים בחירבה, והתפרנסו תשע משפחות על משכורת אחת.

אם לא תפגע בהם עינא בישא, הם יעשו זאת במוצאי-שבת הקרובה, במועדון הנוער של ויצו ביפו. הם יעשו זאת בשקט בשקט, משום שעיריית תל-אביב, המממנת את העסק, איננה בטוחה עדיין שהיא רוצה בו בכלל.

החבר'ה שיעמדו שם על הבמה, כי מוצאי-שבת, אינם שחקנים. הם פנתרים של יוסיוס. סתם פנתרים. לא שחר רים, לא מפגינים. סתם בני שכונות עוני, שישתדלו להראות לחברה הישראלית הש-בעה כיצד נראים חייהם. הם גם כתבו את המחזה, הנקרא הפנתר. בעבודת-צוות, בי משך שבעה חודשים, אספו את החומר — פשוט מהווי חייהם. "אנחנו משחקים את עצמנו", אומר דויד אלקובי, אחד השחק-ים



שחקן ארי רביב
איך לחיות עם הירומים?

הישנה מתמוטט, פוצע אנושות את אחיו. החבר'ה מהשכונה מסרבים לעזור לו, בגלל שנטש אותם. הירומים מתגלים כחדלי-אונים: עורתם מסתכמת בתפיסת שקור לד שהם שולחים לאחיו לבית-החולים. הוא מגלה את האמת המרה: למרות רצון גם הטוב, אין בני ישראל הראשונה מסוג-גלים להבין כלל את צורכי ישראל השנייה. הפער בין אוכלי השמנת לאוכלי החצץ אינו ניתן לגישור.



שחקנית זונה אזולאי
ההפסד — של כולנו

ומבצע אותם בהצגה, על גיטרה. שאר החבר'ה בהצגה כולם גם הם בני שכונות ומשפחות עוני, רובם תושבי יפו. העלילה אותה חיברו החבר'ה מת-רשתת ביפו, לא יפו של המיסודים, שמעליהם עולה ירח. לא יפו המשופצת לתיירים, יפו הענייה, הדוחה. יפו שבה מתגוררים עשר נפשות בחדר או שניים עלובים. יפו של מאורות הקלפים ומוע-דוני הסנוקר, בהם מבליים צעירים חסרי-מטרה ועתידי את ימיהם.



שחקן דוד אלקובי
ארבע תפקידים — ואף ג'וב

גים. "ייתכן שבתפקידים מתוך שקספיר לא היינו מצליחים. אבל כאן אנחנו מציי-גים בעצם את החיים הרגילים שלנו." את תפקיד הגיבור מגלם אלי רביב, המשרת כיום בצה"ל. "אני טבריאני, אבל חי כבר ארבע שנים אצל אחותי ביפו." הוא מספר. "כאן התקדמתי קצת. למדתי קצת משחק, בסטודיו של יצחק חלוצי,

מחזה מועלה במסגרת החוג הדר-י מטי של מועדון הנוער של ויצו ביפו, והוא ממומן על-ידי עיריית תל-אביב. זו, אינה בטוחה כלל עדיין שהיא חפצה בהצגה. "איננו מעוניינים לפרסם פרטים על ההצגה לפני שנראה אותה בעצמנו ונשמע." אומר מנחם פוגצ'וב, מנהל אגף התרבות והספורט לנוער בעיר רייה. "אם היא לא תתאים להצגה בפני הקהל הרחב — לא נאפשר את הצגתה." אין לנו שום דבר נגד העירייה, מגיי-בה לזונה אזולאי, אחת מבנות החבורה, המגלמת בהצגה את תפקיד אמו של אלברט. "העירייה מממנת את חמועדון, ואם תחליט להרוג את ההצגה, זאת זכותה. רק שהנוק — יהיה של כולנו, של החבר'ה שלנו. של הירומים. של כולנו."